

поєднати два конкуруючі мистецтва. Свої оцінки висловили Голова НСКУ Сергій Борденюк та його заступник Сергій Тримбач, режисерка і педагогиня Валентина Костилева. Дотепним, як завжди, був віршований експромт Станіслава Чернілевського. Про значення української мови вагомо і переконливо сказав мовний омбудсмен України Тарас Кремінь. На завершення головна редакторка Лариса Брюховецька подякувала присутнім за щирі й теплі привітання. Вела вечір співробітниця журналу, кандидатка мистецтвознавства Ольга Ямборко.

Чому меморіальна дошка Ларисі Шепітько має бути

Будь-яка країна пишається своїми талантими митцями, навіть якщо вони реалізували себе за її межами. Дитинство Лариси Шепітько минуло у Львові. Нині в цьому місті виникла ідея зняти її меморіальну дошку. Але ліквідувати пам'ять про відому кінорежисерку, постановницю фільмів, що залишили помітний слід в кіно, не можна. Кілька аргументів, чому.

1. Саме Ларису Шепітько як українку Олександр Довженко 1955 року взяв до своєї майстерні у ВДК. Вона була не лише красивою зовні і багатою духовно, а й талановитою. Ще студенткою її запрошували зніматися в українських фільмах, адже зовні – це була класична українка. Її роль у фільмі Юрія Лисенка «Таврія» за романом Олеся Гончара заслуговує похвали. Але акторську кар'єру вона залишила і присвятила себе кінорежисурі.
2. Свою трагедію «Сходження», яка була пронизана біблійними алюзіями, а головний герой асоціювався з образом Ісуса Христа, якого вели на Голгофу, вона поставила за повістю Василя Бикова про часи II Світової війни. За цей фільм вона отримала міжнародне визнання – «Срібного Ведмедя» на Берліналі.
3. Спілка кінематографістів СРСР зробила вагомий внесок у розвал «союзу нерушимого», на бурхливих з'їздах за суджуючи владу за репресії і заборони творчої свободи. Очоловав тоді Спілку Елем Климов, чоловік Шепітько.
4. Шепітько також була в опозиції до влади, зазнавала багато цензурних втручань. І вона була б у перших рядах борців з режимом, якби не загинула в автокатастрофі.

5. І нарешті. Є фото, де на одному з'їзді кіноспільноти сидять поруч Лариса Шепітько та Іван Миколайчук. Про цю талановиту жінку захоплено писав також Юрій Іллєнко. Її життя і творчість слід популяризувати, а пам'ятну дошку треба залишити!

Про тих, хто рятує життя

Український кінематограф поповниться ще однією важливою стрічкою, яка висвітлює роботу Сил безпеки в умовах війни. Режисер Василь Київський презентував офіційний трейлер документального фільму «Без права на помилку» про роботу вибухотехніків Національної поліції України, зокрема, про підрозділи, які працюють у найнебезпечніших умовах – на лінії фронту та у звільнених від окупації регіонах, де українські сапери розмінують будинки, підприємства, школи та критичну інфраструктуру, яку ворог нашіпує смертельними пастками. У фільмі звучатимуть пісні культового українського рок-гурту «Океан Ельзи», що надасть стрічці ще більшої емоційної глибини. Назва картини походить від гасла вибухотехніків, адже кожен їхній робочий день – це боротьба на межі життя і смерті. «Хочу подякувати кожному поліцейському вибухотехніку за внесок у боротьбу України. Вони працюють там, де кожен крок може стати останнім», – наголосив Голова Національної поліції Іван Вигівський.

Україна в Каннах

Під час «Дня України» в Каннах показали три фільми, пов'язані з нашою країною. Це «Зеленський» від команди французьких режисерів, «Наша війна» Бернара-Генрі Леві про Покровський і Сумський напрямки фронту і «2000 метрів до Андріївки» оscarівського лауреата Мстислава Чернова. «Наша війна» Бернара-Генрі Леві – це вже його четвертий фільм про російську агресію і спротив України на полі бою. На запитання кореспондента Укрінформу, що саме надихнуло його зняти фільми про нинішню війну, Леві відповів: «Захоплення відвагою України, відродженням цінностей величчя та героїзму, які ми забули в Європі і про які ви нам нагадали. Це ніби частина нашої європейської пам'яті повернулася до нас – до мене, до вас – із ваших окопів і ваших фронтів. Тож я просто сповнений захопленням».

Головний редактор
Брюховецька Лариса
Заступник головного редактора
Канівець Анастасія
Редколегія
Бобовський Славомір (Польща),
Буковський Сергій, Гладій Григорій (Канада),
Держипільський Ростислав, Скуратівський Вадим,
Пілінський Ярослав.
Редакція
Ямборко Ольга, Бугаєнко Наталя
Літредактор Канівець Анастасія
Комп'ютерна верстка Брюховецька Оксана
Інтернет-версія Павлів Іванна

Здано на виробництво
23.06.2025 Формат 60x84 1/8. Папір офсетний.
Умовн. друк. арк. 7,46. Умовн. фарб. відб. 9,32.
Обл.- вид. арк. 5,17. Ціна 40 грн.
Зам. № 23.06.2025.
Віддруковано в типографії 7БЦ
03067, м. Київ, вул. Олексія Тихого 84.
Тел. +38 (044) 592 13 49.

Редакція журналу «Кіно-Театр»

Адреса редакції:
04655, м. Київ, вул. Г. Сковороди, 2, НАУКМА,
корп. 1, к. 216. Телефон редакції: (044) 425-60-96.
e-mail: ktm@ukma.edu.ua
web-site: http://www.ktm.ukma.edu.ua

Ідентифікатор друкованого медіа
в Реєстрі суб'єктів у сфері медіа R30-04 595

Автори (№4, 2025)

Ольга Ямборко – художниця, кандидатка мистецтвознавства
Руслан Грін – кінооператор, педагог
Юлій Швець – театрознавець і кінокритик
Дмитро Дроздовський – літературознавець, кандидат філологічних наук
Лариса Іванишина – кінокритикиня
Анастасія Канівець – кінознавиця
Дмитро Петренко – доктор філософських наук, професор кафедри теорії культури і філософії науки Харківського національного університету ім. В. Н. Каразіна
Ігор Кручик – літератор, редактор
Лариса Брюховецька – кінознавиця
Софія Опаленик – студентка НАУКМА за спеціальністю «соціологія»
Богдан Вержбицький – кінооператор, педагог, заслужений діяч мистецтв України
Володимир Басс – кінооператор
Дмитро Тяжлов – кінооператор
Маргарита Курбанова – кінооператорка, випускниця майстерні Сергія Лисецького
Владислав Таранюк – письменник, перекладач
Людмила Любарська – співробітниця Центрального державного аудіовізуального та електронного архіву (ЦДАЕА)

Архів журналу «Кіно-Театр» на eKMAIR (pdf) 1995–2004, 2017 +
<http://ekmair.ukma.edu.ua/handle/123456789/4461>

Передплату журналу «Кіно-Театр» за межами України закордонні читачі можуть здійснювати через сайт ДП «Преса» www.presa.ua